

L'últim salt de Naiara Estanga

L'atleta de Cornellà del Terri, de 28 anys, posa punt final a més d'una dècada de domini i medalles en el triple salt català i estatal

"Fa cinc anys que treballo i cada cop era més complicat compaginar-ho", diu satisfeta de la seva carrera

Dissabte passat a les noves pistes del GEiEG va escriure el darrer capítol de la seva trajectòria titulat «L'últim salt». Que ningú s'espanti, no salta al buit. Hi ha xarxa, perquè Estanga des de ben petita ha tingut clar que havia d'estudiar i formar-se per a quan el triple salt s'acabés. I de fet, ja feia cinc anys que compaginava l'alta competició amb la feina a urgències com a infermera a la Vall d'Hebron. «No me'n peneixo gens d'haver començat a treballar al final de la carrera. És necessari estudiar i entrar al món laboral. Si no, què faria ara? Els pares m'ho van inculcar de petita i sempre ho he tingut clar». Els darrers anys, doncs, ha compaginat la feina amb entrenaments i competicions i no ha estat fàcil. Son, cansament, estrès... Tanmateix sempre ha mantingut viu el cuc de saltar. Un cuc que se li va despertar de ben petita, després de tastar el patinatge a Cornellà, gràcies a la seva mare, Eva Massaguer, atleta del CA Palafrugell. Una família ben esportiva, perquè els pares es van conèixer estudiant fisioteràpia i la vida va fer que el pare deixés Donostia per instal·lar-se a Catalunya, primer a Barcelona i Banyoles i finalment a Cornellà. A tocar de l'estany, a les instal·lacions del CN Banyoles va ser on Estanga va començar a fer els primers saltirons. «De petita em van apuntar a atletisme i recordo que només jugàvem. M'ho passava bé. Després vaig fer curses de fons i crossos i alguna cursa de velocitat fins que amb dotze anys vaig començar a fer salts. Això sí, la pista era la de bàsquet i l'últim salt el feia en un matalàs gros», recorda tot rient. No va ser fàcil especialitzar-se en triple salt. Per fer-ho va comptar amb la inestimable ajuda de la gran referent de l'atletisme banyolí, Esther Guerrero, que «es va formar i aprendre per poder-me entrenar». I sota la tutela de Guerrero, Estanga va començar a despuntar. No gaire tampoc, però tenia coses diferents, especials. Se li notava un potencial que l'entrenador del CAR, Antonio Corgos, l'hi va detectar i va parlar-ne amb Guerrero i la família perquè s'hi instal·lés i el polís. Tenia setze anys i saltava, mai millor dit, de Cornellà a Sant Cugat i passava a competir amb l'AE Catalunya, el Barça després, i l'Atlètic Sant Sebastià. Una dotzena de campionats de Catalunya, nou medalles en els d'Espanya -la darrera el bronze l'any passat a Tarragona-, una presència a l'Europeu juvenil i moltíssimes amistats és el llegat que deixa Estanga. Dissabte va fer el darrer salt. «Tenia clar que seria l'últim. Volia acabar a casa amb un salt decent i bones sensacions». I així va ser, amb una marca de 12'70 m. va aconseguir la plata. I això que havia dormit «ben poc i malament» els dies abans pels nervis. Estanga va aparcar les emocions per fer el darrer salt i acabar feliç amb una barreja d'alegria i nostàlgia que va desembocar, irremeiablement, en llàgrimes. La medalla, ram de flors, reconeixement dels companys i un sopar a Girona amb els pares com a fi de festa. Era, sí: «El millor final possible».

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/07/13/lultim-salt-naiara-estanga-132373712.html>